

Kázání Bystřička, Růžďka 23.6.2019 **On musí růst, já však se menšit.**

Introit: Žalm 86, 8-13

Píseň 442

Modlitba

Čtení: Galatským 2, 15-21

Píseň 638

Text kázání: Janovo evangelium 3, 22- 31a

Bratři a sestry,

v těchto dnech se nacházíme v období těsně po letním slunovratu. Ten obvykle bývá 21. června. *Slunovratem* začíná zlom, že se zase sluneční svit začne více vracet směrem k jihu. V praxi to znamená, že nejdlejší den máme za sebou a den ode dne minutku po minutce se bude zase později rozednívat a dříve stmívat. Moc to rád nemám. Nicméně přejme i lidem na jižní polokouli více světla a tepla.

Proč se však nad tímto tématem zamýšlím? My křesťané na rozdíl od pohanských kultů den slunovratu neslavíme. Přesto je pozoruhodné, že v katolickém kalendáři se v jeho blízkosti nachází 24. června svátek Jana Křtitele. V tento den mají svátek samozřejmě také všichni Janové. Přejeme jim tedy vše nejlepší. Nicméně přijde mi jako geniální symbolická myšlenka propojit ubývání bílého dne a výroku Jana Křtitele: ***On (totiž Kristus) musí růst, já však se menšit.*** Víme, že po zimním slunovratu, kdy naopak začne ubývat noci a přibývat světla, slavíme symbolicky narození Pána Ježíše Krista, protože kde On přichází, tam světla přibývá. A pozoruhodné jistě je, že církev opravdu nechce slavit den slunovratu, který je 21. prosince, potažmo 21. června. Ale je to v obou případech o tři dny později.

Vraťme se však k Janu Křtiteli. Mnozí ho považovali za Mesiáše, ačkoliv On sám hlásal, ***já nejsem Mesiáš.*** Připravoval však pro Mesiáše cestu. Cestu k lidským srdcím. Volal mnohé k pokání a křtil je na odpuštění hříchů. Evangelista Jan zaznamenal jeho výrok: ***Přišel jsem křtít vodou proto, aby ho (Mesiáše) poznal Izrael.*** A je pravda, že bez očistěného srdce, se nelze k Bohu přiblížit a poznávat Ho. To dotvrzuje přece Ježíš svým výrokem, ***blaze těm, kdož jsou čistého srdce, neboť oni uvidí Boha.*** Jak dobře víme, přišel Jana požádat o křest i Pán Ježíš. A Jan spatřil na něj sestupovat holubici Ducha svatého a vydal o něm svědectví: ***Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa.*** Pak Ježíš pak šel svou cestou, potom započala jeho služba a Jan ale dál volal k pokání a křtil. I jeho služba pokračovala.

Po jisté době však nastala zvláštní situace. My jsme četli, že ***potom Ježíš odešel se svými učedníky do Judské země, tam s nimi pobýval a křtil.*** A dále, ***také Jan křtil v Aion, blízko Salim, protože tam bylo dostatek vody, lidé přicházeli a dávali se křtít.*** V té chvíli Jan i Ježíš měli své učedníky, svá společenství a oba křtili. To samozřejmě vyvolávalo mnohé otázky, které skončili jakýmsi ***sporem o očist'ování mezi učedníky Janovými a Židy.*** Židé jistě trvali na tehdejšími tradičním starozákonním modelu obětí za hřích. A je dost zřejmé, že na obhajobu svých argumentů, zpochybňovali Janův křest a poukázali právě na to, že křtí i Ježíš. Tak, který křest je vlastně ten pravý? A znejistěli učedníci Janovy přišli ke svému Mistru a řekli mu: ***Mistře, ten, který byl s tebou na druhém břehu Jordánu, o němž jsi vydal svědectví, nyní sám křtí a všichni chodí k němu.*** Když bychom použili dnešní církevní mluvu, tak bychom řekli, ***on nám přetahuje lidi ze sboru. Všichni jdou za ním, tady za chvíli nebude nikdo...*** Jak se k takové věci postavit? Být naštván, mít strach, začít proti tomu druhému společenství brojit? To jistě není správná cesta. Ale ukazuje nám jí Jan. On svým zbylým učedníkům odpověděl: ***Člověk si nemůže nic přisvojit, není-li mu to dáno shůry.*** V této odpovědi, bratři a sestry, vidím tolik pokory, která i mne zahanbuje. Janova odpověď v nás může vyvolat zásadní a klíčové otázky naší služby. ***Když budujeme sbor, když sloužíme druhým, co očekáváme nazpět? Odměnu? Uznání? Apoštol Pavel v listě Galatským píše: Jde mi o přízeň u lidí, anebo u Boha? Snažím se zalíbit lidem? Kdybych se stále ještě chtěl líbit lidem, nebyl bych služebníkem Kristovým.*** A je ta služba a cokoliv vlastně děláme ve

svém životě, je to snad služba naše? Můžeme si jí nárokovat? Je snad vinice, na které pracujeme naší vinicí? A jsou plody té vinice tím, co si můžeme nárokovat, že je naše? Tak si ani nemůžeme nárokovat nikoho, komu jsme posloužili. Mnozí lidé do našeho života přichází a zase odejdou a naším úkolem bylo a je jim nezištně posloužit. Protože do cesty nám je poslal Bůh. A tak je to i s našimi dětmi. Byli nám Bohem svěřeni, abychom jim v daný čas sloužili, a když to pak v dospělosti už nepotřebují, je potřeba je umět propustit, aby měli svůj vlastní život. Opravdový služebník Kristův tedy neočekává nic nazpět, ale slouží s pokorou a láskou, která je ochotná se rozdat. **Člověk si nemůže nic přisvojit, není-li mu to dáno shůry.**

Úloha Jana Křtitele byla velmi těžká. Velmi těžké bylo lidi volat k pokání, zakoušel pro pravdu mnohá protivenství, jeho služba byla náročná. Těžká evangelizační a misijní služba, při které se skutečně nadřel. A přece si v hořkosti nenárokuje své stoupence, ale v pokoře je posílá za někým, **kdo je větší, než on. Komu není hoden rozvázat ani řemínek u obuvi.** Bratři a sestry, ačkoliv z lidského hlediska můžeme vnímat, že Jan to měl velice těžké a nakonec umírá opuštěn a rukou svévolníka, zdá se nám jeho role nevděčná a smutná. Přesto Jan vyznává: **A tak je má radost dovršena.** Protože ten, kdo dává a nečeká nazpět, ten, kdo dává pro Krista, ten, který neupřednostňuje sebe, ale vyvyšuje ve svém vlastním životě Ježíše Krista, tak pouze ten najde skutečnou radost.

Když jsem přemýšlel nad tímto kázáním, tak jsem napsal Janův následující výrok obráceně. Napsal jsem, **Já se musím menšit, On však růst.** A pak jsem si uvědomil, že je to opačně. Že jsem nejprve myslel na sebe, na své já. A že když my lidé přemýšlíme, tak také většinou nejprve myslíme na sebe, ne na Krista, ne na druhé. V zásadě bychom řekli, že to je v pořádku, že tak to má být. Jan však nachází opravdovou radost v jiném postoji a přemýšlení. A pro něho je důležité a na prvním místě: **On (Kristus) musí růst, já však se menšit.** Menšit, jako zkracující se den. To je svědectví jeho života poté, co se potkal s Kristem. Tak i apoštol Pavel pochopil a poznal, že aby člověk mohl prožívat radost z Boží blízkosti, musí dát ve svém životě Kristu prostor. A tak v listě Galatským dotahuje Janovo umenšování tím, že prožije a prohlásí, **nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.** Ba nic už mi nezáleží na mě, ale na Kristu. A u Pavla si můžeme být jisti, že to není jen jakési absurdní popření svého já, ale skutečné, opravdové a plné odevzdání svého života Kristu. Pokorné uvědomění si toho, že **podle zákona jsem já ve svém hříchu mrtev, ale proto, abych živ byl Bohu. Jsem ukřižován spolu s Kristem. Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.** Jinými slovy, nechci už sobě vládnout já, ale přenechávám vládu svého života Kristu. Nechci, aby už bylo oslavováno mé já, ale Kristus. Nechci, aby ve světě, kde stejně chybí mnohdy uznání mého já, bylo mé já uznáno. Uznání si zaslouží Kristus. Nechci, abych prosazoval svou pravdu, ale aby byla prosazena pravda Boží. Nechci se já povyšovat, protože nežiji-li já, ale ve mně Kristus, pak by ve mně měla přece přebývat pokora. Nikdy nenajdeme plnou radost v tom, když budeme vyhovovat svému já. Radost najdeme tehdy, bude-li Kristus v mém životě na prvním místě a druhé budu mít za přednější, než sebe. Vždyť milujeme-li Boha, kterého nevidíme, pak musíme milovat bratry, které vidíme. Ale je tomu skutečně tak? Na našich postojích k druhým lidem se krásně zrcadlí, jaký máme vztah s Bohem. Jak dobře víme, opakem pokory je pýcha. A pýcha je vyvyšování svého já. Pýcha je důkazem, že mé já nezemřelo. Že jsem nedal prostor Kristu a nesklonil se před jeho velikostí. A přitom, jak říká Jan, **kdo přichází shůry, je nade všechny.** Pýcha vládne světem, pýcha, ale také předchází pád. Pády mnohých i naše mnohé pády způsobila vlastní pýcha. Pýcha oslavuje a prosazuje zájmy našeho já. Kéž, bratři a sestry, jako křesťané a jako církve, neprosazujeme své zájmy, kéž je v našich životech oslaven a vyvýšen pouze Kristus. Amen.

Modlitba píseň 473

Píseň 555

Slovo poslání: Jakub 4, 1-10

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen
Píseň 611